27/03/2020

“Το να λειτουργείς με άδεια καθίσματα είναι μία οδύνη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών παρεχώρησε μέσω Skype επίκαιρη αποκλειστική πνευματική συνέντευξη στο www.newsit.gr και στην Δημοσιογράφο κ. Μάγδα Τσέγκου.

Η ραγδαία εξάπλωση της μετάδοσης του κορονοϊού έθεσε σε καραντίνα κατ οίκον εκατομμύρια πολίτες στην χώρα μας. Από τα μέτρα δεν εξαιρέθηκε ούτε η εκκλησία και έτσι η κυβέρνηση ανακοίνωσε την απαγόρευση του εκκλησιασμού των πιστών και την αναστολή όλων των λειτουργιών. Την ίδια στιγμή, οι εκκλησίες παραμένουν ανοιχτές μόνο για ατομική προσευχή, η οποία γίνεται με απόλυτη συμμόρφωση στα μέτρα εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις.

Για το θέμα του εγκλεισμού των κατοίκων και το πώς μπορούμε να το διαχειριστούμε πνευματικά όλο αυτό το διάστημα που δεν μπορούμε να πάμε στις εκκλησίες, μίλησε στο newsit.gr και την Μάγδα Τσέγκου ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών. Αναφέρθηκε επίσης σε όλες εκείνες τις οικογένειες που είναι

στο σπίτι και αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην επικοινωνία μεταξύ τους, αλλά και σε εκείνες που έχουν κρούσμα κορονοϊού ή έχουν χάσει ένα μέλος τους από τον φονικό ιό.

«Κοιτάξτε να δείτε. Όπως όλα τα πράγματα της ζωής μας, οφείλουμε να τα διαχειριζόμαστε πνευματικά. Έτσι λοιπόν και αυτή τη δυσκολία που έχουμε αυτή την ώρα που είμαστε κλεισμένοι μέσα στο σπίτι, που πρέπει να μείνουμε μέσα στο σπίτι και μάλιστα είναι ένας εγκλεισμός που μας έχει επιβληθεί εξωτερικά, αλλά για το δικό μας καλό. Δεν είναι ένα εγκλεισμός επειδή έχουμε μία κατάσταση κατοχής, μία δύσκολη κατάσταση όπου έχει απαγορευτεί η κυκλοφορία. Ούτε έχουμε έξω έναν τυφώνα, μία θεομηνία. Είναι για το δικό μας καλό και την δική μας ωφέλεια. Αν μείνουμε μέσα στο σπίτι, προλαμβάνουμε την διασπορά του ιού και είναι ένα μέτρο προστασίας όλων μας».

Και εξηγεί ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος: «Αυτή την κατάσταση οφείλουμε να την διαχειριστούμε πνευματικά. Και όταν λέμε πνευματικά, θα πρέπει να διαχειριστούμε Χριστοκεντρικά. Ας πούμε δηλαδή πολύ απλά τι θα ήθελε ο Χριστός να κάνουμε όσο είμαστε μέσα στο σπίτι μας; Θα ήθελε για παράδειγμα να μην θέλει ο ένας να βλέπει τον άλλον; Ή θα ήθελε να επικοινωνούμε με αγάπη μεταξύ μας; Θα ήθελε να έχουμε μελαγχολία και θλίψη; Ή θα ήθελε να έχουμε αισιοδοξία και χαρά; Αυτές τις απλές σκέψεις και πολλές άλλες αν βγάλουμε, μπορούμε να πάρουμε δύναμη πολύ από την πίστη μας και θα έλεγα και από τα αποθέματα που έχουμε μαζέψει όλα αυτά τα χρόνια, όλες αυτές τις Κυριακές που έχουμε εκκλησιαστεί, όλα αυτά τα λόγια που έχουμε ακούσει από πνευματικούς ανθρώπους, όλα όσα έχουμε διαβάσει, όλα τα εφόδια που έχουμε μέσα μας, είναι ευκαιρία τώρα να τα αξιοποιήσουμε. Είναι μία ευκαιρία με το "Μένουμε Σπίτι" να "Ξαναγίνουμε Σπίτι". Διότι πολλές φορές κατοικούμε μόνο στα σπίτια μας, διανυκτερεύουμε, είναι σαν ξενοδοχεία. Τώρα είναι μία ευκαιρία να νιώσουμε ότι έχουμε πράγματα σπίτι. "Έχω σπίτι" σημαίνει ότι όχι απλά έχω 4 ντουβάρια να σκεπάσω, ένα κεραμίδι να μπω από κάτω να σκεπαστώ, αλλά σημαίνει ότι έχω ανθρώπους που με αγαπούν, που με νοιάζονται, που μπορώ να μοιράζομαι πράγματα. Είτε είναι ολιγομελής, είτε είναι πολυμελής η οικογένειά μου.

Αυτό ισχύει ακόμα και για έναν άνθρωπο που μένει μόνος του, ο οποίος δεν έχει οικογένεια. Υπάρχουν άνθρωποι που είναι μοναχικοί. Για αυτούς, είναι μία ευκαιρία να γεμίσουν το σπίτι τους με Χριστό. Να γεμίσουν το σπίτι τους με τους Αγίους της Εκκλησίας μας, να γεμίσουν το σπίτι τους με προσευχή, αλλά και με ωραία επικοινωνία. Το τηλέφωνο, το διαδίκτυο, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, το internet. Είναι δυνατότητες του σήμερα που μπορούν να φέρουν τον κάθε έναν στο σπίτι μας. Ακόμα και έναν συγγενή μας από την Αμερική, από την Αυστραλία. Είναι

μία καλή ευκαιρία να ξεσκονίσουμε την ατζέντα των κοινωνικών επαφών μας και να θυμηθούμε και πάλι τους θείους μας, τις θείες μας, τα ξαδέρφια μας, γιατί είχαμε χαθεί λίγο. Να δούμε θετικά αυτή την κατάσταση, είναι μία δύσκολη κατάσταση, δεν είναι εύκολη. Για εμάς ειδικά τους λειτουργούς, είναι πολύ δύσκολη».

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών αναφέρθηκε και στην περασμένη πρώτη Κυριακή που πραγματοποιήθηκε η θεία λειτουργία αυστηρά και μόνο στις εκκλησίες που την αναμετέδιδαν μέσω των τηλεόρασης ή ραδιοφώνου και χωρίς πιστούς.

«Κοιτάξτε, είναι ένα πάρα πολύ δύσκολο συναίσθημα διότι η Θεία Λειτουργία γίνεται για το λαό. Είναι έργο του λαού. Αυτό σημαίνει λειτουργία. Το να λειτουργείς λοιπόν με άδεια καθίσματα, είναι μία οδύνη. Είναι σαν να μην έχεις οξυγόνο, σαν να μην έχεις πνεύμονες, σαν να μην έχεις ζωτικά όργανα. Γνωρίζοντας όμως ότι αυτό δεν συμβαίνει για λόγους καταστολής της προσωπικής ελευθερίας ή απαγόρευση των συναθροίσεων. Είναι μία γενικότερη κατάσταση η οποία δεν ήταν μόνο στην Ελλάδα. Φανταστείτε ότι και στο Οικουμενικό μας πατριαρχείο και σε όλες τις επαρχίες, εφαρμόσθηκε το ίδιο μέτρο. Και άλλες εκκλησίες. Είναι μία άσκηση που πονάει, αλλά είναι και μία πρόκληση να μπορείς και στα άδεια καθίσματα και στα άδεια στασίδια να δεις τα πρόσωπα των αδερφών σου. Να μπορείς τελικά να επικοινωνήσεις καρδιακά με τους αδερφούς σου και το ποίμνιό σου έστω και αν στερείσαι την φυσική τους παρουσία. Και αυτό ξέρετε, είναι ένα μεγάλο δίδαγμα. Ότι μπορείς να επικοινωνείς με προσευχή, με όλο τον κόσμο. Αν προσεύχεσαι πραγματικά, δεν μπορεί τίποτα να σε χωρίσει από τον άλλον. Και αυτό πρέπει να μας δώσει πολύ δύναμη για όσους έχουν ξενιτεμένα παιδιά, για όσους έχουν ξενιτεμένους συγγενείς, για όσους ζουν σε διαφορετικά μέρη, που οι συνθήκες της ζωής το έφεραν έτσι, για εκείνους που είναι ναυτικοί και ταξιδεύουν στα καράβια. ότι δια της προσευχής, μπορούμε να είμαστε όλοι κοντά. Ευχόμαστε και ελπίζουμε αυτό το μέτρο να είναι προσωρινότατο, όσο πιο γρήγορα να λήξει γιατί ανυπομονούμε να βρεθούμε στην εκκλησία και να ψάλλουμε μαζί, να κοινωνήσουμε μαζί, να λατρέψουμε μαζί το

Θεό, να χαρούμε τη χαρά του μυστηρίου της εκκλησίας μας. Ανυπομονούμε.»

Τι λέει ο ίδιος για τα μέτρα που ελήφθησαν; «Κοιτάξτε να δείτε, δεν μπορείς να είσαι σύμφωνος ή αντίθετος με κάποια πράγματα για το οποία δεν έχει πλήρη γνώση και δεν έχεις διδαχθεί. Άλλωστε όλα τα μέτρα κρίνονται εκ του αποτελέσματος. Εγώ εύχομαι τα αποτελέσματα να είναι θετικά είτε τελικά χρειαζόταν αυτή η απόφαση, είτε όχι. Εύχομαι σύντομα να περάσει στην ιστορία και να είναι παρελθόν. Και το μέτρο αυτό και η πανδημία. Εμένα αυτό με ενδιαφέρει και αυτή είναι η προσευχή μου. Τούτη την ώρα άλλωστε δεν είναι ώρα για καταλογισμούς ευθυνών, ούτε για πειρασμούς. Είναι να μπορούμε να είμαστε ενωμένοι γιατί απέναντί μας έχουμε μία πανδημία, έναν ιό. Αυτό πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Ούτε αυτή την ώρα να κάνουμε συναγωνισμό ποιοι είναι πιο ευαίσθητοι. Είναι δυνατόν εμείς οι ιεράρχες , πρώτα εμείς οι ιεράρχες, η Ιερά Σύνοδος της εκκλησίας μας, ο Αρχιεπίσκοπός μας, να μην πονούν από την στέρηση της λατρευτικής ζωής που είναι το οξυγόνο μας; Δεν νομίζω ότι κάποιοι χριστιανοί, μερικοί εκ των οποίων δεν είναι και συχνά εκκλησιαζόμενοι να έχουν περισσότερο καημό, χωρίς να προσβάλω, από τον καημό του Αρχιεπισκόπου ή των ιεραρχών ή του Πατριάρχου ή των άλλων κληρικών. Είναι ένα αναγκαίο κακό, ας το πω έτσι. Κακό είναι, αλλά αναγκαίο. Έχουμε όμως στη ζωή μας πολλά αναγκαία κακά. Και το σιρόπι που πίνουμε για πάθηση μπορεί να είναι θεόπικρο. Αλλά το χρειαζόμαστε για να μας κάνει καλά».

«Ήμουν, είμαι και θα είμαι κατηγορηματικός γιατί αυτό είναι ταυτόσημο με την ύπαρξή μου. Προσωπικά δεν θεωρώ ότι συγκρούεται με την άποψη της επιστήμης. Κάνω μία υποσημείωση κατ’ αρχάς, επειδή έγινε αναφορά στην επιστήμη. Ούτε η επιστήμη έχει κοινή θέση και κοινή άποψη για όλα τα θέματα. Έχουμε πάρα πολλά θέματα στα οποία βλέπουμε τους ίδιους τους επιστήμονες να διαφωνούν. Αυτό τι σημαίνει; Ότι δεν υπάρχει κάτι επιστημονικό; Να θυμίσω ένα παράδειγμα. Είναι καλό το εμβόλιο ή δεν είναι καλό το εμβόλιο; Πόσοι άνθρωποι δεν πηγαίνουν στον γιατρό, ο ένας γιατρός τους λέει να το κάνει το εμβόλιο, ο άλλος τους λέει να μην το κάνει. Τελικά τι ισχύει; Δεν μπορεί και τα δύο να είναι σωστά. Ένα από τα δύο θα είναι σωστά. Όμως στο θέμα αυτό, αφενός μεν η πίστη μας που είναι η ζωή μας, ο πυρήνας της ύπαρξής μας, η Θεία Κοινωνία είναι ο Χριστός. Είναι το σώμα και το αίμα του Χριστού για αυτούς που φυσικά προσεύχονται μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης. Όχι για αυτούς που προσέρχονται ασυναίσθητα, ή για το έθιμο ή γιατί έτσι του είπε ο παππούς ή η γιαγιά. Για όποιον προσέρχεται με καθαρή συνείδηση είναι ο Χριστός. Εγώ προσωπικά αυτό το υπογράφω με το αίμα της καρδιάς μου, με το αίμα της ύπαρξής μου και προσωπικά δεν ανέχομαι κανένας να με προσβάλει, την πίστη μου, την πίστη των πατέρων μου, την βεβαιότητά μου, την εμπειρία μου. Αυτό που καταθέτουμε εμείς είναι εμπειρία. Δεν είναι μία θεωρητική

άποψη. Αυτή που τα λένε και κάνουν κριτική δεν έχουν εμπειρία. Κοινώνησαν και μολύνθηκαν από κάποιον ιό; Να μας το πούνε. Εκτός αν ο ιός της ανοησίας, συγχωρήστε με, προήλθε από κάποια Θεία Μετάληψη. Δεν νομίζω. Μπορεί να προήλθε από άλλες μεταλείψεις ιδεών. Και όχι του σώματος και του πνεύματος του Χριστού. Όσο δεν για την σύγκρουση με την επιστήμη, τι είναι οι επιστήμονες. Ποια μέθοδο χρησιμοποιεί η επιστήμη; Χρησιμοποιεί, την ανάγνωση, τη βιβλιογραφία, το πείραμα, διάφορες μεθόδους. Εδώ λοιπόν έχουμε ένα πείραμα 2.000 και πλέον ετών, επαναλαμβανόμενο, το οποίο κατ' επανάληψιν, με εκατομμύρια εφαρμογές δείχνει ότι δεν μεταδίδει τον ιό η Θεία Μετάληψη. Τι να κάνουμε; Δεν είναι επιστημονικό αυτό; Εμένα αυτό μου φτάνει. Αλλά από την άλλη πλευρά, δεν υποχρεούται κανείς να προσέλθει στη Θεία Μετάληψη. Προσέρχονται όσοι το επιθυμούν, όσοι το πιστεύουν, όσοι το αισθάνονται και όποτε το αισθάνονται. Ούτε σε κάθε σύναξη υπάρχει Θεία Μετάληψη. Αλλά και πάλι θέλω να σας πω, από την πρώτη στιγμή και εγώ προσωπικά με τις ταπεινές μου παρεμβάσεις ως ο τελευταίος των επισκόπων της εκκλησίας, τόνισα ότι πρέπει να διαχωρίσουμε τη Θεία Μετάληψη από τη συνάθροιση. Από τον συγχρωτισμό. Εγώ ως Συμεών, με τη φυσική μου παρουσία, είτε αυτή είναι στο ναό, είτε στο γραφείο, είτε είναι στο δρόμο, μπορώ να μεταδώσω τον ιό σε έναν αδερφό εφόσον έχω τον ιό μέσα μου. Από τη χειραψία μου, από τα μαλλιά μου, από το οτιδήποτε. Αυτό είναι σωστό. Και είναι και επιστημονικό και είναι και αποδεδειγμένο και χρήζει αντιμετωπίσεως. Γι' αυτό και πήραμε μέτρα από την πρώτη στιγμή και για τους ναούς μας και για τους χώρους της εκκλησίας. Και για αυτό έγινε το μέτρο τώρα. Της απαγόρευσης των συναθροίσεων».

υ